

Panie Naczelniku!

Zat. 5

1882/Pi

Dożyliśmy czasów szczęśliwych wyzwolenia naszej Ojczyzny.

Dzwignęła się Matka nasza z pęt niewoli dlatego, że miała synów wier-
nych, wcielających w siebie ducha narodu i strzegących wielkich idei i
wielkich nadziei, pozostawionych nam w spuściznie przez tradycje Rze-
czypospolitej Polskiej w ciągu jej chwalebego, kilkowiekowego istnie-
nia. Gdy największym zaszczytem dla polaka - pozostać zawsze wiernym
Ojczyźnie, największą hańbą jest dezercja z pod jej sztandarów!

Podczas ubiegłej wojny dusza polska stawała nieraz na rozdrożu - wo-
bec syrenich głosów, nawołujących ją w rozmaite strony mniemanej szcz-
śliwości. Związek Wojskowych Polaków Okręgu Odeskiego pomyslnym zrza-
dzeniem losu miał możność złożyć swój honor w twoje ręce, Panie Na-ko-
czelniku. Tyś wskazał nam drogę rzetelnego obowiązku. "Krótką jest hi-
storja oddziałów odeskich, powiada kronikarz wojny przeszłej, lecz

94 X

27 lat
stanie się jedną ze świetnych kart dziejów doli i niedoli żołnie-
rza polskiego, a sąd historii wyrzeknie nad nimi: bohaterom ducha
i czynu - cześć!"

Pozwól więc, Panie Naczelniku, złożyć Ci płynące z głębi duszy i s
serca uczucia naszej wdzięczności, a jako jej znak widomy racz przy-
jąć od nas karabelę - symbol ducha rycerskiego, gotowego oddać życie
w obronie Ojczyzny.

Podpisali przedstawiciele Związku Wojskowych Polaków, Ko-
lonji Polskiej w Odesie i Uchodźców z Królestwa.

Warszawa 10 marca 1919r.